

vozu a oprávněným k tomu železničním úřadem anebo zřízencem u provozu košicko-bohumínské dráhy dle platných předpisů za státní správy její o záležitostech jejího provozu v mezích své příslušnosti dle platných předpisů vydané jsou listinami veřejným úřadem, pokud se týče činitelem veřejného úřadu v oboru jeho působnosti ve předepsané formě zřízenými, tudíž listinami veřejnými. Veřejnou listinou je tudíž obzvláště měsíční lístek, o jaký jde, protože jest jím československým ředitelstvím státních drah v Olomouci, tedy příslušným úřadem v předepsané formě ověřeno, že majitel lístku zaplatil předepsaný poplatek a železniční správa se zavázala, dopravovati po dobu, v lístku výtčenou, majitele jeho po trati tamtéž naznačené.

Než ani druhá námitka není opodstatněna. Nalézací soud uvádí v důvodech napadeného rozsudku, že bere na základě úplného doznání obžalovaného v souhlasu s výpovědí svědka B-y za prokázáno, že obžalovaný spáchal čin uvedený s h o r a, t. j. v rozsudkovém výroku. To jest ovšem odůvodněním a zjištěním velice chatrným, ale tolik vyplývá z onoho odstavce důvodů, že soud bere za prokázáno vše, co po stránce skutkové obsahuje výrok rozsudkový, tedy zejména i okolnost, že obžalovaný uvedl v omyl průvodčího vlaku. Správnost tohoto skutkového závěru plyne pak z výpovědi svědka Františka B-y, již právě rozsudek se dovolává, že průvodčí přehlédl falšování měsíčního lístku a že teprve revisor vlaku je odhalil. Byl-li takto zřízenec, který v prvé řadě přezkoumává, zda má cestující platnou jízdenku, jednáním stěžovatelovým skutečně oklamán, nelze důvodně bráti v pochybnost, že toto jednání bylo způsobilým prostředkem, uvést jiné osoby v omyl. Nehledě k tomu nejde — jak stížnost nesprávně dovozuje — o pouhou opravu lístku, nýbrž naopak o zničení původního jeho obsahu, totiž slova »duben« a nahrazení zničeného obsahu jiným obsahem, totiž slovem »květen«. Způsobilost k oklamání předpokládá ostatně také stížností dovolávaný § 320 písm. f) tr. zák. Skutková podstata přestupku podle tohoto §u liší se od ustanovení §u 199 písm. d) tr. zák. tím, že toto předpokládá úmysl směřující k poškození jiné osoby, kdežto v §u 320 f) tr. zák. se takový úmysl výslovně vylučuje. Zmateční stížnost bylo tudíž jako bezdůvodnou zavrhnouti.

Čís. 1582.

K beztrestnosti zpronevěry (§ 181 tr. zák.) nestačí, že majetkové poměry pachatelovy připouštějí krytí zadržného peníze, nýbrž vyžaduje se, by byl schopen kdykoliv krytí poskytnouti.

(Rozh. ze dne 31. března 1924, Kr II 530/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 6. října 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 181 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost spatřuje důvod zmatečnosti dle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. v tom, že nalézací soud, ačkoliv přijímá za prokázáno, že stěžovatel jest majetným a má dostatečné krytí pro zadržený obnos, postavil se na stanovisko, že přes to dopustil se zločinu zpronevěry, poněvadž prý stěžovatel neměl pohotově obnos, kterým by zadržená částka byla bývala ihned kryta. Tento názor jest prý mylným, jelikož judikatura stojí na tom stanovisku, že v takovém případě, kde majetkové poměry obžalovaného jsou takovými, že může krýtí zadržený obnos, je pachatel beztrestným. Judikatura prý nevyžaduje, aby pachatel měl dostatečné h o t o v é p e n í z e, nýbrž vyžaduje vůbec, aby majetkové poměry pachatelovy byly takovými, aby připouštěly krytí zadrženého obnosu. Stížnost je na omylu. Úplně nemístně cituje rozhodnutí bývalého nejvyššího soudu vídeňského čís. sb. 3860/1912, které výslovně beztrestnost pachatelovu činí závislou na tom, že jsou majetkové poměry pachatelovy takovými, že »k d y k o l i« jest s to, aby k příkazatelově žádosti částku, k vlastním účelům upotřebenou, nahradil aneb i h n e d dostál převzaté povinnosti, zboží, příkazatelem již zaplacené, dodatí. O tom však, že stěžovatel k d y k o l i mohl svěřenou mu částku K-ovi odevzdati, v tomto případě nelze mluvit. Správně poukazuje nalézací soud v tom směru k tomu, že majetek obžalovaného pozůstává jen z domku a polí, což vylučuje možnost, aby stěžovatel mohl k d y k o l i a i h n e d K-ovu příkazu vyhověti. Právem tedy soud nalézací podřadil čin stěžovatelův skutkové podstatě zločinu podle §u 181 tr. zák.

Čís. 1583.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zda jde v určitém případě o mimořádné poměry válkou vyvolané, nelze posuzovati dle všeobecného stavu tržních a hospodářských poměrů, nýbrž dle zvláštních okolností případu.

Nelze požadovati na prodávateli, by svůj výhodný nákup přenesl na kupitele.

(Rozh. ze dne 31. března 1924, Kr II 594/23.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při krajském soudě ve Znojmě ze dne 23. října 1923, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přečin podle §u 7 odstavec třetí zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc nalézacímu soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Nalézací soud odmítá použití zákona o válečné lichvě na skutek obžalovaného z důvodu, že dnešní tržní a hospodářské poměry jsou již úplně ustálené, že nelze již mluvit o poměrech válkou vyvolaných a že